

Arrest

nr. 172 989 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 september 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 30 september 2015 wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.09.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Dhr. B.B. dient medische redenen in.

Op 27/8/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 7.6.2012. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 27/8/2014 uitgebreid werd op ingegaan, (zie bevestiging arts d.d. 25.9.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan B.B. te willen overhandigen."

1.2. Diezelfde dag neemt de gemachtigde ook twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gesteund op de volgende motivering:

In hoofde van verzoeker:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum."

In hoofde van verzoekster:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een visum“

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in zoverre de vordering is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 29.09.2014 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is definitief en uitvoerbaar.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het wordt uiteengezet als volgt:

"Verzoekers hun medische regularisatieaanvraag werd op 30.09.2015 onontvankelijk verklaard (stuk 1).

Reden:

[...]

Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 25.09.2015 blijkt het volgende:

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 03.09.2015 een standaard medisch getuigschrift voor d.d. 15.07.2015 opgesteld door dr. L.. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 07.06.2012, waarvoor reeds een uitgebreid advies werd opgesteld door collega dr. L. op 07.08.2014. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 15.07.2015 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene.

Verzoekers kregen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum (stuk 1).

Dat verzoekers zich niet kunnen akkoord verklaren met de bestreden beslissingen.

Op 07.06.2012 hebben verzoekers een eerste medische regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Op 27.08.2014 verklaarde dienst vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoekers ongegrond.

Tot op heden werd deze negatieve beslissingen nog niet betekend aan verzoekers zodat zij tot op heden niet weten wat de reden was voor de weigering en tot op heden ook nog geen beroep konden aantekenen tegen deze negatieve beslissing.

Hieromtrent werd verscheidene briefwisseling gevoerd met de gemeente en ook met dienst vreemdelingenzaken doch zonder succes zodat verzoekers na meer dan 1 jaar wachten ter motivering van hun negatieve medische aanvraag een nieuwe aanvraag indienden.

Uit de email d.d. 28.10.2014 van de dienst burgerzaken te Dilbeek blijkt dat zij de enveloppe medisch dossier nog niet bekwamen zodat zij de beslissing niet konden betekenen aan verzoekers. De gemeente Dilbeek vraagt aan dienst vreemdelingenzaken om deze documenten aan hen over te maken zodat zij deze kunnen laten betekenen aan verzoekers (stuk 3).

Op 06.11.2014 verzond de raadsman van verzoekers een email aan dienst burgerzaken te Dilbeek (stuk 4) met vraag tot verlenging van AI gelet op het niet ter kennis brengen van de negatieve beslissing aan verzoekers noch hun raadsman.

Op 06.11.2014 liet dienst burgerzaken te Dilbeek weten dat zij nog steeds niet de beslissingen kregen van dienst vreemdelingenzaken:

“op 281014 heb ik gemailld naar deze dienst met de vraag ons de recentste beslissingen over te maken, wij ontvingen immers nog steeds niet de enveloppe met het medisch dossier. Tot op heden ontving ik geen enkele reactie, ook al heb ik meermaals getelefoneerd, zowel naar asiel als naar regularisatie. Mogelijks werden er instructies overgemaakt aan Antwerpen?”

U begrijpt dat ik zolang ik geen nieuwe instructies ontvang, geen immatriculatie attest kan teruggeven of verlengen.

Misschien kan u eens nagaan waar het dossier geblokkeerd zit?”

Op 21.01.2015 verzond de raadsman van verzoekers een rappel naar de dienst burgerzaken te Dilbeek (stuk 6).

Op 27.01.2015 lieten zij weten nog steeds geen nieuwe instructies te hebben ontvangen van dienst vreemdelingenzaken en dat de raadsman misschien beter rechtstreeks contact opname met dvz gelet op het uitblijven van enige reactie (stuk 6).

Op 05.02.2015 nam de raadsman van verzoekers contact op met dienst vreemdelingenzaken met de vraag tot overmaken beslissingen zodat deze konden betekend worden aan verzoekers (stuk 7). Op deze email bekwam de raadsman van verzoekers tot op heden geen enkele reactie.

Op 02.04.2015 werd een rappel verzonden naar dienst vreemdelingenzaken (stuk 8). Hierop bekwamen verzoekers noch hun raadsman tot op heden enige reactie.

Aangezien verzoekers aldus geen enkele reactie bekwamen en nog steeds niet in het bezit werden gesteld van de motivering van de negatieve beslissing d.d. 27.08.2014, konden zij niet anders dan een nieuwe aanvraag in te dienen.

Op 02.09.2015 dienden verzoekers een regularisatieaanvraag in bij dienst vreemdelingenzaken omwille van medische redenen. In de aanvraag staat onder meer het volgende vermeld:

- Mijnheer B. lijdt aan leukemie en krijgt hiervoor intensieve chemotherapie*
- Zijn behandeling mag niet onderbroken worden. Dit zou tot de dood kunnen lijden*
- Een terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM*
- De vereiste hulp is in zijn land van herkomst niet beschikbaar*

Op 30.09.2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard stellende dat er op 27.08.2014 reeds een beslissing genomen werd door dvz en dat het nieuwe standaard medische getuigschrift eerder aangehaalde medische elementen bevat waarop reeds uitgebreid is ingegaan bij beslissing d.d. 27.08.2014.

Dat deze motivering in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers hebben er alles aan gedaan om de motivering van de eerste negatieve beslissing d.d. 27.08.2014 te bekomen zodat zij kennis zouden kunnen krijgen waarom hun medische aanvraag niet werd aanvaard.

De gemeente liet weten dat zij deze beslissingen niet ter kennis konden brengen aan verzoekers aangezien zij niet de nodige documenten bekwamen van dienst vreemdelingenzaken hoewel zij hiervoor herhaaldelijk contact opnamen.

Ook de raadsman van verzoekers zelf heeft herhaaldelijk gevraagd om de beslissingen ten aanzien van verzoekers te betekenen zodat zij kennis konden krijgen van deze negatieve beslissing en beroep konden aantekenen bij de rvv.

Tot op heden lieten zij na hierop te antwoorden!

Tot op heden werden deze negatieve beslissing nog niet betekend als ook niet het medische dossier aan verzoekers ter kennis gebracht.

Dat aldus de bestreden beslissing daar waar zij stelt dat er reeds eerder een negatieve beslissing was en reeds eerder op de aangehaalde medische elementen van verzoekers uitgebreid werd ingegaan niet redelijk is en niet zorgvuldig gelet op het feit dat zowel de gemeente, het ocmw als de raadsman van verzoekers geen enkele reactie bekwamen van dienst vreemdelingenzaken om deze beslissingen te bekomen.

Dat het niet ernstig en zorgvuldig is van dienst vreemdelingenzaken om de huidige aanvraag van verzoekers als onontvankelijk af te wijzen en te stellen dat de pathologie reeds werd beoordeeld terwijl verzoekers hier nog niet eens van in kennis gesteld worden hoewel meermaals gevraagd.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig en redelijk genomen is.

Verzoekers zijn thans nog steeds in het ongewisse omtrent de motivering waarom de eerste aanvraag werd afgewezen.

Dat men dan ook in huidige beslissing bezwaarlijk kan verwijzen naar een medisch advies van 07.08.2014 terwijl verzoekers hier nooit in kennis van gesteld werden.

Dat dit niet ernstig en zorgvuldig is.

Dat voorts de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Op 02.09.2015 dienden verzoekers een regularisatieaanvraag in bij dienst vreemdelingenzaken omwille van medische redenen. In de aanvraag staat onder meer het volgende vermeld:

- Mijnheer B. lijdt aan leukemie en krijgt hiervoor intensieve chemotherapie*
- Zijn behandeling mag niet onderbroken worden. Dit zou tot de dood kunnen lijden*
- Een terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM*
- De vereiste hulp is in zijn land van herkomst niet beschikbaar*

De bestreden beslissing d.d. 30.09.2015 laat na te motiveren omtrent het volgende:

- Dat mijnheer B. lijdt aan leukemie en krijgt hiervoor intensieve chemotherapie krijgt*
- Dat zijn behandeling niet mag onderbroken worden. Dit zou tot de dood kunnen lijden.*
- Dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM*
- Dat de vereiste hulp in zijn land van herkomst niet beschikbaar is*

Dat niet alleen het medische getuigschrift bij de aanvraag dient bekeken te worden maar natuurlijk ook de elementen aangebracht in het verzoekschrift/aanvraag van verzoekers.

Dat dienst vreemdelingenzaken nagelaten heeft dit te doen.

Dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren omtrent enige schending van artikel 3 van het EVRM, nalaat te motiveren of de medicatie van verzoeker in zijn land van herkomst al dan niet beschikbaar is.

Dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering bevat omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM terwijl dit wwel in de aanvraag van verzoekers werd vermeld/aangevoerd.

Dat een terugkeer voor mijnheer een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft conform artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Hij lijdt aan leukemie en krijgt chemotherapie. Stopzetting van zijn behandeling zal tot de dood lijden.

Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten te antwoorden of de verwijdering van mijnheer een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of zijn leven of een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandelingen en of het mogelijk is om te reizen.

Men dient oog te hebben voor alle omstandigheden van het dossier: zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, als ook voor de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst.

Dit heeft dienst vreemdelingenzaken in casu nagelaten te doen, minstens motiveert zij hieromtrent niets, ook de bevelen om het grondgebied te verlaten motiveren hieromtrent niets.

Dat men totaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft in zijn land van herkomst bovendien ook kwalitatief niet aanvaardbaar zijn, indien die er al zouden zijn.

Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat dienst vreemdelingenzaken met deze argumenten die verzoekers opwierpen in hun aanvraag hebben rekening gehouden.

Er wordt hieromtrent NIETS gemotiveerd.

Dat dienst vreemdelingenzaken derhalve geen rekening heeft gehouden met de eventuele beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van sociale en/of familiale opvang in het land van herkomst van verzoeker.

Gelet op het voorgaande vormen de bestreden beslissingen een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissingen onterecht genomen werden en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissingen de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen, gelet op het voorgaande, onredelijk zijn en onzorgvuldig werden genomen.

De beslissingen dienen dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit Deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 september 2015 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat op 27 augustus 2014 reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van 7 juni 2012 en dat het voorgelegde medische getuigschrift reeds eerder aangehaalde elementen bevat waarin in de beslissing van 27 augustus 2014 uitgebreid op werd ingegaan, zodat de nieuwe aanvraag dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen schetsen de moeilijkheden die zij hebben ondervonden in hun poging om kennis te krijgen van de beslissing van 27 augustus 2014 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en betogen dat het niet ernstig en zorgvuldig is van de verwerende partij om de huidige aanvraag als onontvankelijk af te wijzen en te stellen dat de pathologie reeds werd beoordeeld terwijl verzoekers hier nog niet eens van in kennis werden gesteld hoewel meermaals gevraagd. Zij zijn nog steeds in het ongewisse omtrent de motivering waarom de eerste aanvraag werd afgewezen, zo stellen zij.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de beslissing van de gemachtigde van 27 augustus 2014 houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag van verzoekers, en waarnaar wordt verwezen in de eerste thans bestreden beslissing, pas op 23 december 2015 werd betekend, op een ogenblik waarop de beroepstermijn voor het indienen van het huidige beroep al was verstreken.

De Raad is van oordeel dat deze –het moet gezegd- ongelukkige gang van zaken op zich geen impact heeft op de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. Immers, de aanvraag in casu is, zoals reeds gesteld, of in de opeenvolgende aanvragen al dan niet verschillende elementen worden aangereikt. Het is op zich dus niet vereist dat de beslissing over de eerste aanvraag al ter kennis werd gebracht van de betrokken vreemdeling. Die heeft zelf de aanvragen ingediend en weet dus welke gegevens hij ter kennis heeft gebracht van de verwerende partij, zodat hij in de mogelijkheid is om, in het kader van het huidige beroep, desgevallend aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat de aangebrachte elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. In die optiek is de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het feit dat in de beslissing van 27 augustus 2014 reeds uitgebreid werd ingegaan op de reeds eerder aangehaalde medische elementen, overtollig (cfr. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626)

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat het aan verzoekers toekomt om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat een vergelijking van de door hen ingediende aanvragen tot de conclusie noopt dat de volgende aanvraag wel degelijk nieuwe elementen omvat. Zij blijven daartoe echter volledig in gebreke, en kunnen zich daarbij niet verschuilen achter de problematiek van de kennisgeving met betrekking tot de beslissing van 27 augustus 2014, om de voormelde redenen.

3.3. De verzoekende partijen beroepen zich voorts op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en stellen dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren omtrent enige schending van artikel 3 van het EVRM en nalaat te motiveren of de medicatie voor verzoeker in zijn land van herkomst al dan niet beschikbaar is.

3.4. Voor zover deze argumentatie betrokken wordt op de eerste bestreden beslissing, kunnen verzoekers niet worden bijgetreden. Immers, nu zij niet hebben aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, maken zij niet aannemelijk dat een onontvankelijk bevonden aanvraag alsnog ten gronde zou moeten worden onderzocht. De verwerende partij kon hier wel degelijk volstaan met een opgave van de motieven die hebben geleid tot de onontvankelijk verklaring, zonder meer en zelfs al heeft de motivering weg van een standaardmotivering. Daar anders over oordelen zou er immers toe leiden dat een aanvraag die niet onontvankelijk is alsnog ten gronde zou moeten worden onderzocht.

3.5. In zoverre de verzoekende partijen verder betogen dat het bevel om het grondgebied geen enkele motivering bevat omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, repliceert de verwerende partij als volgt in haar nota:

“Nopens de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, merkt verweerder nog op dat artikel 3 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. Uit de synthesenota in het administratief dossier blijkt evenwel dat met alle elementen rekening werd gehouden.

Nopens de gezondheidstoestand werd terecht het volgende vastgesteld:

“geen medische contra-indicatie voor reizen in medisch advies zoon 6976899”

Terwijl ook de beschouwingen als zou in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 30.09.2015 niet zijn onderzocht of de medicatie al dan niet beschikbaar is in het land van herkomst, niet ter zake dienend zijn:

“De Raad herhaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een vorige aanvraag. Deze loutere vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat de gemachtigde niet diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is.” (R.v.V. nr. 123.086 dd. 25.04.2014)

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

De verweerder wijst erop dat verzoekende partij haar vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 27.08.2014. In deze ongegrondheidsbeslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar het advies van de arts-adviseur dd. 07.08.2014, waarin volgende aandoeningen werden weerhouden:

“Leucémie aiguë promyélocytaire de type M3 en seconde rémission complète depuis mai 2013

La dépression anxieuse n'est plus reprise ni traitée dans les CMT de 2014”

Hieruit blijkt dat de arts-adviseur leukemie en een depressie heeft weerhouden als aandoeningen, doch van oordeel was dat deze aandoeningen geen verblijfsmachtiging wettigde. Thans kan niet anders dan worden besloten dat opnieuw dezelfde aandoeningen werden ingeroepen.

In het standaard medisch getuigschrift dd. 15.07.2015 dat thans werd voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag dd. 03.09.2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden de volgende aandoeningen weerhouden: ‘leucemie’.

Deze elementen zijn identiek aan de elementen die door verzoekende partij bij hun vorige aanvraag werden aangevoerd. Er kon dan enkel een identieke vaststelling worden gedaan

De arts-adviseur heeft naar aanleiding van de aanvraag dd. 07.06.2012 terecht kunnen vaststellen dat er geen enkele actuele behandeling werd beschreven in de bij de aanvraag gevoegde medische getuigschriften.

Nopens de hematologische en medullaire controles, die 1 keer per jaar nodig zijn, geeft de arts-adviseur vastgesteld dat deze opvolging beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekende partij heeft zich overigens reeds eerder laten behandelen in het eigen land van herkomst.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Er is thans geen actuele intensieve chemotherapie en er dient te worden gewezen op de bewoordingen van het medisch advies dd. 07.08.2014 omtrent de behandeling die door verzoekende partij thans wordt gevolgd:

- de behandeling van leukemie met chemotherapie is achter de rug;*
- uit het rapport dd. 14.02.2014 van Dr. P. LAWALLE blijkt dat er geen klachten meer zijn en het onderzoek normale uitslagen tot resultaat heeft. Er is geen genezende behandeling meer noodzakelijk;*
- nopens de opvolging heeft de arts-adviseur in het voormeld advies vastgesteld dat de controles beschikbaar zijn in het land van herkomst waar verzoekende partij ook reeds werd behandeld,*

- de immunotherapie is nog slechts in studie zodat hieraan geen garantie kan geboden worden. De behandeling zal aldus niet onderbroken worden. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij voert in haar aanvraag niet aan dat er inmiddels sprake is met betrekking tot deze identieke aandoening van een gewijzigde graad van ernst, van een nieuwe, gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist of dat er sinds de vorige aanvraag sprake is van een gewijzigde situatie in Armenië wat de behandeling van deze aandoening betreft.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en er aan verzoekende partij bevelen om het grondgebied te verlaten, dienden te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskennis van de het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ter zake kan ook worden gewezen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een verwijderingsbesluit de verwerende partij onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verwerende partij betoogt dat artikel 3 van het EVRM geen motiveringsplicht oplegt en verwijst enerzijds naar de synthesesnota in het administratief dossier en anderzijds naar de inhoud van de ongegrondheidsbeslissing van 27 augustus 2014 om aan te tonen dat hieruit blijkt dat er geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt hieromtrent het volgende vast:

Zelfs zo al zou kunnen worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM geen motiveringsplicht oplegt, zoals de verwerende partij stelt, kan niet worden voorbijgegaan aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38).

Zelfs wanneer daar in sommige gevallen van zou kunnen worden afgeweken omdat de doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals hiervoor werd geschetst, op een andere manier werd bereikt,

bijvoorbeeld door de kennisname van de motieven van een voorafgaandelijke beslissing over een aanvraag zoals de verwerende partij lijkt te alluderen, dan moet erop worden gewezen dat dat in casu niet het geval is.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de beslissing van 27 augustus 2014, houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nog niet aan de verzoekende partijen werd betekend op het ogenblik dat de termijn om een beroep in te stellen tegen de thans bestreden beslissingen zou verstrijken. De verzoekende partijen kenden op dat ogenblik de motieven van de beslissing van 27 augustus 2014 dus niet en konden zich, in het kader van het later genomen doch eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet op adequate wijze verweren tegen de vaststelling van de verwerende partij in de beslissing van 27 augustus 2014 dat geen schending van artikel 3 van het EVRM voorlag. De verwerende partij kan zich dan ook niet op deze beslissing beroepen om zichzelf in casu vrijgesteld te zien van de motivering aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker –ook in het licht van artikel 3 van het EVRM- in het terugkeerbesluit.

Evenmin kan de verwerende partij zich beroepen op de synthesenota in het administratief dossier. De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier en de daarin geklasseerde synthesenota, nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoekers de mogelijkheid om hun beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De verwijzing naar het stuk in het administratief dossier kan door de verwerende partij derhalve niet dienstig worden bijgebracht om aannemelijk te maken dat in casu niet uitdrukkelijk had moeten worden gemotiveerd aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij betogen dat in casu de bestreden verwijderingsbeslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM derwijze dat zij zich er niet op adequate wijze tegen hebben kunnen verweren.

3.6. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, ook datgene dat werd genomen in hoofde van verzoekster. Immers, de verwerende partij heeft het, gezien de opeenvolging van de beslissingen, nodig geacht om het lot van verzoekster op verblijfsrechtelijk vlak gelijk te laten lopen met dat van verzoeker, hetgeen ook logisch is, onder meer gelet op de eenheid van het gezin.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij hebben wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van 30 september 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten 30 september 2015 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, in zoverre ze is gericht tegen de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS